

Arrest

nr. 72 817 van 6 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAJD TEYMOURI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 februari 2010 en heeft zich op 3 februari 2010 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 26 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen voormelde beslissing werden op 11 maart 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. X de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Verzoeker heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 22 april 2011.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 oktober 2011.

1.4. Op 12 oktober 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, P(...) M(...), bent volgens uw verklaringen een Afghaan van Tadjiekse etnie, geboren te Kaboel. U woonde van kindsbeen af in Teheran, Iran, zonder er een 'vast' verblijfsstatuut te hebben. Uw moeder en jongere broer en zus zijn momenteel nog in Iran, uw vader bevindt zich in Afghanistan. U genoot onderwijs tot de elfde graad in Teheran. U spreekt Dari, Farsi, Engels en Nederlands. Wanneer uw vader een zestal jaar geleden wou terugkeren naar Afghanistan was het zijn intentie om u mee te nemen. U wou niet mee terug naar Afghanistan omdat u hoorde dat het daar altijd oorlog was en u ontvluchtte Iran via Turkije. In september 2006 arriveerde u in Griekenland maar u reisde verder en vroeg een maand later asiel aan in Zweden. In Zweden woonde u een zes à zeven maanden bij een oom in Gotenburg maar werd er nooit uitgenodigd voor een gehoor omdat Griekenland de verantwoordelijke staat zou geweest zijn. Omdat u vreesde naar Griekenland teruggestuurd te worden verliet u Zweden en verbleef u vervolgens in Duitsland, Denemarken en Nederland. U vroeg in al die landen asiel aan maar werd nooit toegelaten tot een gehoor omdat men via de Dublinregelgeving de verantwoordelijkheid voor het onderzoek op elkaar bleef afschuiven. In Nederland verbleef u ongeveer drie jaar waarvan lange tijd in het asielzoekerscentrum Leersum. U bekeerde zich in oktober 2009 in Nederland tot de protestantse Perzische Kerk 'Kores'.

Op 03/02/2010 vroeg u asiel aan in België. Het Commissariaat-generaal nam op 27/10/2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam met het arrest nr. 57747 van 11/03/2011 een soortgelijke beslissing.

Op 22/04/2011 heeft u een tweede asielaanvraag ingediend. U verklaart dat u de Afghaanse nationaliteit heeft, wat in de eerste asielpcedure in twijfel werd getrokken.

Bij terugkeer naar Iran of Afghanistan vreest u uw familie (die op de hoogte van uw bekering zou zijn) alsook de autoriteiten omwille van uw bekering tot het christendom. U vreest ook de algemene situatie in Kabul waarvan u zou afkomstig zijn.

Ter staving van uw tweede asielrelaas legt u documenten voor die moeten aantonen dat u als Afghaans vluchteling in Iran leefde. Het betreft een originele vluchtelingenkaart en twee kopieën van oude vluchtelingenkaarten. Verder legt u enkele documenten voor die aantonen dat u school liep in Teheran.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 27/10/2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat u op geen enkele manier uw Afghaanse nationaliteit kon aantonen. Zo bleek onder meer dat u eerder in Duitsland verklaarde dat u een Iraans staatsburger bent. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde in het arrest van 11/03/2011 dat u aangaande uw Afghaanse nationaliteit geen enkel begin van bewijs voorlegde en dat u evenmin iets specifiek over Afghanistan kon vertellen. De Raad merkte ook nog eens op dat u in verschillende landen onder verschillende nationaliteiten en identiteiten asiel vroeg en concludeerde dat gezien al deze vaststellingen geenszins het voordeel van de twijfel toegekend kan worden met betrekking tot uw verklaring dat u de Afghaanse nationaliteit bezit.

Naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag legt u identiteitsstukken voor die moeten aantonen dat u als Afghaans vluchteling in Iran heeft gewoond. Dat u deze documenten pas bij uw tweede asielaanvraag kan voorleggen, is een eerste opmerkelijke vaststelling.

Dat u bovendien tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde dat u enkel en alleen een groene vluchtelingenkaart bezat (CGVS, 18/08/2010, punten 3,6) maar dat u heden een roze

vluchtelingenkaart voorlegt, is eveneens zeer merkwaardig. Dit roept ernstige twijfels op aangaande de authenticiteit van dit stuk.

Bovendien stelt dit document, net als alle andere documenten die u bij uw tweede asielaanvraag voorlegt, dat uw naam M(...) H(...) is. Dit terwijl u tijdens de eerste asielprocedure nog expliciet beweerde dat M(...) H(...), de naam die u in andere landen gebruikte, een valse naam is en dat uw echte naam P(...) M(...) is (CGVS, 18/08/2010, punt 9-11). Hiermee geconfronteerd ontkent u uw eerdere verklaringen en stelt u dat P(...)M(...) de naam is die u koos na uw doopsel in oktober 2009. Uw uitleg is evenwel in strijd met het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal. Bovendien verklaarde u bij uw aankomst in België dat uw ouders eveneens P(...) heten (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken van 09/02/2010, punt 8 en 9). Hiermee geconfronteerd ontkent u aanvankelijk, maar geeft u uiteindelijk toch toe dat u verklaard heeft dat uw ouders P(...) heten (CGVS, 10/10/2011, p.3). Ook dit roept twijfels op bij de authenticiteit van de door u voorgelegde stukken.

Niet alleen over uw naam bestaat onduidelijkheid, ook over uw geboortedatum stemmen uw verklaringen niet overeen met de gegevens op het document. De documenten stellen dat u geboren bent op 15/10/1363 (komt overeen met 05/01/1985) terwijl u in België verklaard heeft dat u op 10/03/1986 geboren bent. U stelt dat de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken uw geboortedatum verkeerd omzette, wat niet waarschijnlijk is: in Zweden, (°05/01/1984), Duitsland (°01/05/1984) en Griekenland (°01/01/1986) legde u klaarblijkelijk eveneens bedrieglijke verklaringen af. Ook de schooldocumenten tonen niet aan dat u een Afghaans vluchteling in Iran was. U stelt zelf dat zij uw Afghaanse nationaliteit niet vermelden. Wat meer is, het diploma van het elfde jaar geeft aan dat u in Teheran geboren bent. U argumenteert dat uw vader iemand omkocht omdat u anders, Afghaans vluchteling zijnde, niet naar school mocht (CGVS, 10/10/2011, p.4). Uw verklaring houdt opnieuw geen steek. Eerder tijdens het gehoor stelt u dat Afghanen evengoed school mogen lopen: u beweert dat er geen speciale voorwaarden gelden voor de Afghaanse vluchtelingengemeenschap om tot de scholen te worden toegelaten (CGVS, 10/10/2011, p.4). Nog tijdens het gehoor stelt u dat er behalve u nog twee andere Afghanen in uw klas zaten (CGVS, 10/10/2011, p.4). Ook dit is opmerkelijk: tijdens het gehoor van 18/08/2010 verklaarde u dat u de enige Afghaan in uw klas was (CGVS, 18/08/2010, p.4). Eens te meer wordt vastgesteld dat uw verklaringen en uw documenten weinig plausibel zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat ook uit uw andere verklaringen niet kan worden afgeleid dat u als Afghaans vluchteling in Iran heeft gewoond. Zo beweert u dat u op uw zevende of uw achtste Kabul verliet (CGVS, 10/10/2011, p.5). U heeft evenwel geen idee waar in Kabul u dan zou hebben gewoond, hoewel uw vader er zou zijn teruggekeerd (CGVS, 10/10/2011, p.5). U heeft evenmin enig benul waarom uw familie naar Iran zou zijn verhuisd (CGVS, 10/10/2011, p.5). U stelt voorts dat uw oudste broer in die tijd in Afghanistan vermoord werd maar u heeft geen idee waarom of in welke omstandigheden hij om het leven kwam (CGVS, 10/10/2011, p.5). Dit alles is zeer opmerkelijk: een jonge Afghaanse vluchteling in Iran zal zonder twijfel weten waarom zijn ouders ooit geen andere uitweg zagen dan hun thuisland te verlaten.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden afgeleid dat er nog steeds grote onduidelijkheid bestaat over uw nationaliteit en identiteit.

Bijgevolg dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR-“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status” is het de plicht van de asielzoeker om de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien uzelf geen duidelijk schept over uw precieze identiteit en juiste nationaliteit, stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid uw eventuele nood aan bescherming correct te beoordelen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en de manifeste beoordelingsfout, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onterecht weigert geloof te hechten aan zijn identiteit,

daar hij ondertussen in het bezit is van een Afghaanse identiteitskaart en documenten waaruit blijkt dat hij in Iran naar school ging. Hij vervolgt dat hij reeds tijdens de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verduidelijkte dat zijn echte naam M. H. was en op de vluchtelingenkaart die hij toen neerlegde, afgeleverd door het Iraanse Ministerie van Binnenlandse Zaken, zijn volledige en echte naam werd vermeld en bijgevolg zijn identiteit duidelijk wordt bevestigd. Volgens verzoeker staat zijn afkomst uit Afghanistan voldoende vast en kan hij geenszins terugkeren naar Afghanistan, omdat hij wegens zijn religie een gegronde vrees voor vervolging koestert. Onder verwijzing naar het *'Human Rights Report'* van het *'US State Department'* meent verzoeker dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden en stelt hij verder dat christenen in Afghanistan wegens hun geloof vervolgd worden zonder dat zij de bescherming kunnen inroepen van Afghaanse autoriteiten. Verzoeker concludeert dat hij als protestant wel degelijk vervolging riskeert bij een terugkeer naar Afghanistan en minstens een ernstig risico loopt op reële schade.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat er nog steeds grote onduidelijkheid bestaat over zijn nationaliteit en identiteit zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de onmogelijkheid is om zijn eventuele nood aan bescherming correct te beoordelen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) reeds op 27/10/2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat verzoeker op geen enkele manier zijn Afghaanse nationaliteit kon aantonen en hij in verschillende landen onder verschillende nationaliteiten en identiteiten asiel vroeg en het dus zeer opmerkelijk is dat hij pas bij zijn tweede asielaanvraag identiteitsstukken kan voorleggen die moeten aantonen dat hij als Afghaans vluchteling in Iran heeft gewoond, (ii) hij tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat hij enkel en alleen een groene vluchtelingenkaart bezat maar heden een roze vluchtelingenkaart voorlegt, (iii) de documenten die hij voorlegt de naam M.H. bevatten, terwijl hij tijdens de eerste asielprocedure nog expliciet beweerde dat M. H. een valse naam is, en hij tijdens het huidige gehoor weer een andere verklaring geeft die in strijd is met vorige verklaringen, (iv) over zijn geboortedatum de verklaringen niet overeenstemmen met de gegevens op het document, (v) de schooldocumenten niet aantonen dat hij Afghaans vluchteling in Iran was, het diploma van het elfde jaar zelfs aangeeft dat hij in Teheran geboren is en zijn verklaringen hieromtrent opnieuw geen steek houden, zoals omstandig toegelicht en (vi) uit zijn andere verklaringen evenmin kan worden afgeleid dat hij als Afghaans vluchteling in Iran heeft gewoond.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 oktober 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Zonder verzoekers eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen – hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – stelt de Raad vast dat inzake verzoekers vluchtmotieven in 's Raads arrest nr. 57 747 van 11 maart 2011 reeds als volgt werd geoordeeld: "2.4. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom verzoeker onvoldoende

aangetoond heeft dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit. Immers legt verzoeker dienaangaande geen enkel begin van bewijs voor en kan hij evenmin iets specifieks over Afghanistan vertellen. Bovendien blijkt dat verzoeker in het verleden onder verschillende identiteiten en nationaliteiten in andere Europese landen asiel heeft aangevraagd. Gezien deze vaststellingen kan aan verzoeker geenszins het voordeel van de twijfel toegekend worden met betrekking tot zijn verklaring dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit. Het is immers onmogelijk een correct beeld te krijgen van verzoekers feitelijke herkomst en nationaliteit. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier. Uit deze motivering blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, niet getwijfeld wordt aan zijn vrees voor vervolging louter en alleen omdat hij geen enkel officieel identiteitsdocument kan voorleggen, maar is het het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen die de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit.

De instanties die bevoegd zijn om over een asielaanvraag te beslissen dienen in de eerste plaats na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Op de asielzoeker rust de plicht om zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en de asielinstanties mogen van hem correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Nu verzoeker zich doorheen zijn verschillende asielaanvragen in Europa bediend heeft van verschillende identiteiten en nationaliteiten, komt zijn algehele geloofwaardigheid ernstig in het gedrang. Verzoeker blijft ook nu – zoals uit de bespreking in volgende alinea blijkt – in gebreke enig begin van bewijs neer te leggen aangaande zijn werkelijke identiteit en nationaliteit. Het gedrag van verzoeker maakt het onmogelijk om een eventuele nood aan internationale bescherming correct te beoordelen. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep (RvS, 214.704, 19 juli 2011). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.5. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het kader van de huidige asielaanvraag voorgelegde stukken, met name een originele vluchtelingenkaart, twee kopieën van oude vluchtelingenkaarten en enkele documenten die aantonen dat verzoeker school liep in Teheran.

In de mate verzoeker in het verzoekschrift stelt dat uit zijn verklaring dat hij in het bezit was van een groene vluchtelingenkaart maar heden een roze vluchtelingenkaart voorlegt niet zomaar kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit stuk en hij ondertussen een Afghaanse identiteitskaart voorlegt en documenten waaruit blijkt dat hij in Iran naar school ging, merkt de Raad vooreerst op dat de weigeringsmotieven samen moeten worden gelezen. Voorts kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker incoherente en zelfs leugenachtige verklaringen heeft afgelegd in de loop van de verschillende asielprocedures in België en Europa met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit en deze van zijn ouders. Zo dient vastgesteld te worden dat hij in Zweden een aanvraag indiende onder de naam H.M., geboren op 5 januari 1984, van Afghaanse nationaliteit; in Duitsland een asielaanvraag indiende onder de naam H.M., Iraans staatsburger, geboren op 1 mei 1984; in Griekenland was verzoeker H.M., van Afghaanse nationaliteit en geboren op 1 januari 1986; in België verklaart hij P.M. te noemen, geboren op 10 maart 1986 te Afghanistan (bijlage 26 eerste asielaanvraag, stuk 13) zoon van P.(zelfde familienaam) D. en P. (zelfde familienaam) F. (eerste asielaanvraag, verklaring DVZ) en tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 augustus 2010 stelde hij uitdrukkelijk dat zijn naam P.M. is e, dat hij ook gekend is onder de naam H.M. "dat een valse was" (gehoor CGVS, punten 9-10-11).

Naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag verklaart verzoeker dat zijn naam P.M. is en dat hij M.H. gebruikte in de andere landen (DVZ, stuk 12). Als bewijs van zijn identiteit en nationaliteit legt hij een vluchtelingenkaart voor op naam van H.M.. Geconfronteerd met dit gegeven tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert verzoeker dat hij sinds zijn

doop van naam veranderd is, hetgeen niet geloofwaardig is vermits hij de naam P. heeft opgegeven voor zijn ouders. Daarenboven wordt hij eveneens geconfronteerd met de vaststelling dat de datum op de voorgelegde vluchtelingenkaart niet overeen kan stemmen met zijn leeftijd (gehoor CGVS, 3-4). Tot slot wordt verzoeker er nog op gewezen dat het schoolattest dat hij voorlegt vermeldt dat hij in Teheran is geboren.

De Raad is derhalve van oordeel dat de vaststellingen van de commissaris-generaal steun vinden in het administratief dossier en dat correct wordt besloten dat er nog steeds grote onduidelijkheid is over verzoekers identiteit en nationaliteit. Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hij tijdens de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verduidelijkte dat zijn echte naam H.M. is, en dat dit blijkt uit het stuk dat hij bij de Raad indiende, is niet ernstig omdat hij bij zijn tweede asielaanvraag zelf de naam P.M. gebruikte en uit het arrest blijkt dat aan het voorgelegde stuk met betrekking tot verzoekers identiteit geen enkel geloof kon worden gehecht vermits hij slechts een kopie indiende (zie arrest 57 747 van 11 maart 2011, p.4, § 2.4, derde alinea).

De Raad besluit dat verzoeker zijn identiteit, nationaliteit en afkomst uit Afghanistan niet aantoonst. Evenmin kan worden vastgesteld of verzoeker al dan niet een Iraans staatsburger is.

2.6. Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en), zijn identiteit, nationaliteit en afkomst, in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor en het neerleggen van documenten die niet op hem betrekking hebben.

Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan, Iran of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen, omdat hij zich zou bekeerd hebben tot het Christendom.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en werd op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen, hetgeen op afdoende wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan is dienvolgens niet aangetoond.

2.8. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer

naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS